

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ

**ОДЕСЬКА НАЦІОНАЛЬНА АКАДЕМІЯ
ХАРЧОВИХ ТЕХНОЛОГІЙ**

**ЗБІРНИК ТЕЗ ДОПОВІДЕЙ
79 НАУКОВОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ
ВИКЛАДАЧІВ АКАДЕМІЇ**

Одеса 2019

Наукове видання

Збірник тез доповідей 79 наукової конференції викладачів академії
16 – 19 квітня 2019 р.

Матеріали, занесені до збірника, друкуються за авторськими оригіналами.
За достовірність інформації відповідає автор публікації.

Рекомендовано до друку та розповсюдження в мережі Internet Вченою радою
Одеської національної академії харчових технологій,
протокол № 9 від 02.04.2019 р.

Під загальною редакцією Заслуженого діяча науки і техніки України,
Лауреата Державної премії України в галузі науки і техніки,
д-ра техн. наук, професора Б.В. Єгорова

Укладач Т.Л. Дьяченко

Редакційна колегія

Голова

Єгоров Б.В., д.т.н., професор

Заступник голови

Поварова Н.М., к.т.н., доцент

Члени колегії:

Амбарцумянц Р.В., д-р техн. наук, професор

Безусов А.Т., д-р техн. наук, професор

Бурдо О.Г., д.т.н., професор

Віннікова Л.Г., д-р техн. наук, професор

Гапонюк О.І., д.т.н., професор

Жигунов Д.О., д.т.н., доцент

Іоргачова К.Г., д.т.н., професор

Капрельянц Л.В., д.т.н., професор

Коваленко О.О., д.т.н., ст.н.с.

Косой Б.В., д.т.н., професор

Крусір Г.В., д-р техн. наук, професор

Мардар М.Р., д.т.н., професор

Мілованов В.І., д-р техн. наук, професор

Осипова Л.А., д-р техн. наук, доцент

Павлов О.І., д.е.н., професор

Плотніков В.М., д-р техн. наук, доцент

Станкевич Г.М., д.т.н., професор,

Савенко І.І., д.е.н., професор,

Тележенко Л.М., д-р техн. наук, професор

Ткаченко Н.А., д.т.н., професор,

Ткаченко О.Б., д.т.н., професор

Хобін В.А., д.т.н., професор,

Хмельнюк М.Г., д.т.н., професор

Черно Н.К., д.т.н., професор

- взаємодія громадських організацій ЗВО, адміністративних і управлінських структур, викладацьких колективів, співробітників соціально-психологічних служб з правоохоронними органами з попередження правопорушень серед студентів;
- наявність Центру правової допомоги студентам у ЗВО, місті, регіоні;
- участь в роботі загонів охорони порядку у ЗВО і в гуртожитку.

Підводячи підсумок, відзначимо, що формування правової культури студентів в освітніх організаціях – це досить складний процес. Забезпечення країни висококваліфікованими кадрами вимагає від вищої школи активізації роботи щодо правового навчання і виховання. Низька правова культура, нерозуміння ролі права, невміння застосувати правову норму знижують соціальну активність, професійні знання і вміння будь-якого фахівця. Правове виховання у закладі вищої освіти, як, втім, і інші його види, – це строго упорядкований процес, що складається з ряду взаємопов'язаних і, більш того, взаємопроникаючих стадій. Правове виховання починається з сім'ї, триває в дошкільних, середніх та закладах вищої освіти. Воно покликане стимулювати соціальну активність учнів, прагнення вести непримиренну боротьбу з асоціальними проявами і правопорушеннями.

ІНФОРМАЦІЙНИЙ СПОСІБ ЖИТТЯ ЛЮДИНИ В ХХІ СТОЛІТТІ

Мамроцька О.А., асистент

Одеська національна академія харчових технологій, м. Одеса

Швидкість, з якою людина накопичує корисну інформацію про себе і Всесвіт, іде по спіралі вгору впродовж 10000 років. Ця швидкість різко зросла вгору з винаходом писемності, але навіть тоді вона залишалася виснажливо повільною впродовж віків. Наступний великий стрибок в придбанні знань стався тільки з винаходом друкарського верстата в XV ст. Гутенбергом та іншими. До 1500 р., згідно з більшістю оптимістичних оцінок, Європа випускала книги зі швидкістю 1000 назв на рік. Це означає, в деякому наближенні, що пішло ціле століття на випуск бібліотеки в 100000 книг. До 1950 р., через чотири з половиною століття, швидкість зросла так різко, що Європа випускала вже 120000 назв на рік, тобто за десять місяців випускалося стільки ж назв, скільки раніше за сто років. До 1960 р., через 10 років, стався ще один значний стрибок: столітня робота могла бути виконана за сім з половиною місяців. А до середини 60-х років випуск книг у світовому масштабі, включаючи Європу, наблизився до приголомшливої цифри – 1000 назв за день. Комп'ютер вирвався на сцену близько 1950 р. З його безпрецедентною здатністю до аналізу і поширення надзвичайно різних видів даних в неймовірних кількостях та із запаморочливою швидкістю він останнім часом став головною силою прискорення у здобутті знань. У поєднанні з іншими все потужнішими аналітичними системами для спостереження за невидимим світом він розвинув швидкість здобуття знань до приголомшливого темпу.

Френсіс Бэкон говорив: «Знання – сила». Це можна перекласти сучасною мовою. У нашому соціальному оточенні «Знання – це зміни» – і пришвидшуване накопичення знань, яке живить великий двигун технології, означає прискорення перетворень, що в свою чергу призводить до зміни особистості і суспільства в цілому.

Стрімкий розвиток новітніх комп'ютерних технологій, науки, техніки набагато полегшив життя людини на Землі: повністю замінив ручну працю, яка переважала протягом століть, на працю технічного характеру, коли ті ж руки виготовили засоби, котрі прискорили виробництво необхідної продукції. Сучасній людині не потрібно «вручну» обробляти землю, добувати вогонь та паливо, шити одяг та конструювати засоби для пересування. Колись, в далеку давнину, винахід повітряної кулі, літака, потяга, автомобіля, телефону, радіо та телебачення було чимось надзвичайним, незрозумілим, дивовижним. Тепер усі ці речі настільки увійшли в побут кожного, що ми навіть не помічаємо їх навколо. Причина лише єдина – людство перегорнуло нову сторінку історії, де широкої популярності набувають

матеріальні та технічні цінності, а такі речі, як мораль, віра, любов та мир відходять на задній план. Людину ХХІ століття ототожнюють з масовою комп'ютеризацією та озброєнням, клонуванням, розвитком тероризму, матеріальним збагаченням, жадобою влади та війни. Що слід чекати вже через сто років такого способу життя?

Люди перестали читати книжки, відвідувати бібліотеки, музеї, театри та кінотеатри, забули про справжні, натуральні людські почуття та емоції. Усе це людина замінила комп'ютером та Інтернетом, де проводить більше половини свого життя; не знає, що таке справжнє, живе спілкування з людиною, справжні відчуття від перечитаної книжки в оригіналі, а не на дисплеї, від переглянутої вистави чи кінофільму. Це незброєним оком не помітно, але людина деградує у своєму культурно-духовному розвитку, повністю зливається з техногенною сферою і міняє свій розум, душу та серце. Невдовзі людство перетвориться на роботів чи зомбі, які здатні лише сприймати, а не осмислювати інформацію. У такому разі людська цивілізація приречена на вимирання, якщо не встигне задуматись над своїми вчинками і не зуміє вдало поєднати в собі найкращі інтелектуальні та духовні потреби.

Сучасна людина має більший, ніж попередники, ідейний простір для осмислення себе, своїх можливостей, для з'ясування цілей власної життєвої стратегії, ціннісних та моральних настанов. Розвиток інформаційних комунікаційних технологій збільшили джерела отримання інформації про навколишній світ, принципи облаштування різноманітних соціокультурних систем, шляхи їх вдосконалення, про зміст повсякденного життя людей в різних суспільствах. Розширення меж свободи, впровадження демократичних процедур та створення інституцій громадянського суспільства спонукали сучасну людину також до творчості в світоглядних пошуках. В той же час, світові світоглядні комплекси виступають підґрунтям або мейнстримом в пошуках сучасною людиною ідейних настанов своєї світоглядної карти.

Слід зазначити, що світогляд людини – це сукупність уявлень людини про світ, про себе, про свої відносини зі світом, про місце людини в ньому та її життєву мету й призначення. Світогляд є формою самовизначення людини, він включає в себе та систематизує перелік таких інтелектуальних утворень як цінності, знання, бажання, погляди, принципи, життєві орієнтири тощо. Світоглядні пошуки сприяють самоутвердженню особистості в соціальному просторі, надають певного сенсу її життєдіяльності. Світогляд не носить постійний характер, а трансформується разом з розвитком людини та суспільства через постійну зміну об'єктивних умов її життєдіяльності і освоєння людиною нових соціальних можливостей та ролей. Тому світоглядні пошуки супроводжують людину все життя.

Отже, на світогляд людини ХХІ ст. впливають такі чинники як обставини життя; індивідуальний досвід людини; конкретна ситуація, що передує світоглядному вибору; зміст і форми виховання, механізми соціалізації; сила правових та соціальних норм, звичаїв, глобалізаційних та регіональних, локальних настанов; досягнення науки, релігія, а також існуючий устрій суспільства; соціальні лідери, «кумири»; приклад досягнувших соціального успіху популярних осіб; пропаганда, реклама і агітація у засобах масової інформації; мережева, «форумна» та «блогерна» активність в Інтернеті, використання людиною нових комунікаційних засобів.

Література

1. Бебик В. Інформаційне суспільство // Політична енциклопедія. – К.: Парламентське видавництво, 2011. – 299 с.
2. Буряк В.В. Глобальное гражданское общество и сетевые революции. – Симферополь: ДИАЙПИ, 2011. – 152 с.
3. Кучмій О. Світовий саміт з інформаційного суспільства // Українська дипломатична енциклопедія. У 2-х томах. – К.: Знання України, 2004. – Т. 2. – 812 с.
4. Українська людина в європейському світі: виміри ідентичності / навч. посібник за ред. Т.С. Смовженко. – К.: УБС НБУ, 2015. – 609 с.

МОБІЛІЗАЦІЙНА ПОЛІТИЧНА СИСТЕМА ЯК ВІДПОВІДЬ НА ЕКСТРАОРДИНАРНІ ВИКЛИКИ

Дмитрашко С.А., канд. політ. наук, старший викладач
Одеська національна академія харчових технологій, м. Одеса

Однією з важливих проблем сучасної політичної науки є визначення специфіки мобілізаційних політичних систем. Звернемо увагу на діяльність націонал-соціалістичної політичної системи, яка є мобілізаційною, оскільки традиційна авторитарна політична система радикально трансформувалася у наслідок Першої світової війни. Ч. Ендрейн писав, що «керівники мобілізаційних систем не розділяють матеріальні інтереси – ведення війни, індустріалізація нації, електрифікація інфраструктури, удосконалення системи охорони здоров'я – й ідеологічні цінності; цим «мирським» завданням надається характер «священнодійства» [1].

XX століття представлена багатьма прикладами мобілізаційних систем. Це: «новий курс» Ф.Д. Рузвельта, сталінський СРСР, Італія Б. Муссоліні, Іспанія 1932-1936 рр., Чилі 1970-1973 рр. а також націонал-соціалістична Німеччина, тобто ті системи, які пройшли радикальну трансформацію в умовах небувалого історичного виклику. Можемо погодитися з дослідниками В. Баріс, Е. Баріс, що сутність будь-якої мобілізаційної системи вирізняють наступні ознаки:

- 1) історичний виклик країні, такої сили, що попередня політична система виявляється неспроможною виробити на нього адекватну відповідь;
- 2) формування команди реформаторів (або революціонерів), які пропонують програму перебудови політичної системи у такому напрямку, щоб вона була спроможна адекватно відповісти на історичний виклик;
- 3) розробка конкретної системи заходів (не на підтримку «свободи і процвітання» взагалі, а на подолання безробіття, убогості, розгром конкретного ворога);
- 4) перехід системи управління країною в «ручний», бюрократичний режим, оскільки саме таке управління найбільш ефективно для досягнення конкретних цілей;
- 5) апеляція до широких прошарків населення, вимога широкої підтримки реформаторів, репресії проти незгодних з новим курсом і новою політикою [2].

Націонал-соціалізм як політична модель тоталітарного панування розкривається у такому комплексі елементів: домінантна всезагальна політична ідеологія, що має риси світосприйняття, тобто формується ідеократія; формалізоване владне інституціональне правління НСДАП, яка з політичного руху перетворюється на монопольну правлячу партію, що відповідало етатистським очікуванням громадян; специфічне харизматичне лідерство, що поєднує формалізований і реальний авторитет завдяки особі лідера та соціальним очікуванням патерналістського характеру; комбіноване використання засобів пропаганди і терору в управлінні суспільством; перетворення традиційної пасивності, вірнопідданства, властивого авторитарній політичній свідомості в активістську лояльну політичну свідомість, що формується завдяки інтеріоризації ідеології в свідомість індивідуума.

Націонал-соціалізм проголошував мету – націонал-соціалістичну революцію заради відновлення держави і створення імперії, яку підтримували громадяни, що пережили поразку в великій війні. В умовах корпоративного типу стратифікації суспільства та відсутності реальних важелів впливу на політичну сферу у населення, адже існувала симуляція участі народу в прийнятті державних рішень, харизматичне лідерство ставало єдиним легітимним суб'єктом управління. Специфіка харизматичного типу лідерства А. Гітлера полягає у тому, що він мав особливі повноваження в управлінні державою, у тому числі, в установленні

ЗАДУНАЙСЬКА ОПЕРАЦІЯ ВІЙСЬК РСЧА У ЧЕРВНІ-ЛИПНІ 1941 РОКУ	
Шишко О.Г.	400
АКСІОЛОГІЧНО-НОРМАТИВНИЙ ЕКСПЕРТНИЙ АНАЛІЗ НАУКОВО-ТЕХНІЧНИХ СТРАТЕГІЙ	
Лар'яновський І.С.	402
ДО ПРОБЛЕМИ ФІЛОСОФСЬКОГО ОСМИСЛЕННЯ СМЕРТІ	
Пурцхванідзе О.В.	403
ПРО ПЕРСПЕКТИВИ ІНЖЕНЕРІЇ	
Шевченко Г.А., Мельник Ю.М.	404
АКТУАЛЬНІСТЬ І ВИРІШЕННЯ ПРОБЛЕМИ ПРАВОВОГО ВИХОВАННЯ СТУДЕНТІВ ЗАКЛАДІВ ВИЩОЇ ОСВІТИ	
Орлова В.О.	406
ІНФОРМАЦІЙНИЙ СПОСІБ ЖИТТЯ ЛЮДИНИ В ХХІ СТОЛІТТІ	
Мамроцька О.А.	407
МОБІЛІЗАЦІЙНА ПОЛІТИЧНА СИСТЕМА ЯК ВІДПОВІДЬ НА ЕКСТРАОРДИНАРНІ ВИКЛИКИ	
Дмитрашко С.А.	409
МОРАЛЬНІСТНА СКЛАДОВА ПРОЦЕСУ САМОІДЕНТИФІКАЦІЇ ОСОБИСТОСТІ	
Стояно О.О.	411
ДЕЯКІ ОСОБЛИВОСТІ САМООСВІТИ СТУДЕНТІВ В УМОВАХ АКТИВНОГО РОЗВИТКУ ІНФОРМАЦІЙНО-КОМУНІКАЦІЙНИХ ТЕХНОЛОГІЙ	
Черняк Г.А.	413
МОБІНГ В ТРУДОВИХ ВІДНОСИНАХ	
Осадча І.А.	415
МЕТОДИКА ВИКЛАДАННЯ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ ЯК ІНОЗЕМНОЇ	
Віват Г.І., Філіпенко О.І., Гриньків О.В.	417
КУЛЬТУРА НАУКОВОГО МОВЛЕННЯ ЯК ПРЕДМЕТ ВИВЧЕННЯ	
Машарова Я.В., Казарян Т.Г., Шевчук О.В.	418
ДЕРЖАВА ТА МОВА В КОНТЕКСТІ ПРОЦЕСІВ ГЛОБАЛІЗАЦІЇ	
Лупол А.В.	419
ПРИЙОМИ ОПТИМІЗАЦІЇ СПРИЙНЯТТЯ ТА ЗАПАМ'ЯТОВУВАННЯ НАВЧАЛЬНОЇ ІНФОРМАЦІЇ	
Южакова О.І., Лакомська І.В.	420
ФОРМУВАННЯ КОМПЕТЕНЦІЇ СТУДЕНТІВ ЗВО З ОРГАНІЗАЦІЇ І ПРОВЕДЕННЯ РУХОВОЇ АКТИВНОСТІ	
Сергєєва Т.П., Кананихіна О.М.	422
ГОТОВНІСТЬ СТУДЕНТІВ ДО ЗДОРОВ'ЯЗБЕРЕЖУВАЛЬНОЇ ПОВЕДІНКИ ТА ТЕХНОЛОГІЯ КЕРУВАННЯ ЗДОРОВИМ СПОСОБОМ ЖИТТЯ	
Волкова Т.В., Гончарук Р.С.	425
ЗАОХОЧЕННЯ СТУДЕНТІВ ДО ЗАНЯТЬ ФІЗИЧНОЮ КУЛЬТУРОЮ ШЛЯХОМ ВИКОРИСТАННЯ В ОСВІТНЬОМУ ПРОЦЕСІ СИСТЕМИ ТАБАТА	
Халайджі С.В., Павлова Н.В.	427
ХАРЧУВАННЯ, ЯК ОДИН З ГОЛОВНИХ ЧИННИКІВ ВПЛИВУ НА СПОРТИВНЕ ЖИТТЯ СТУДЕНТІВ- СПОРТСМЕНІВ	
Захлевська Т.В., Лаговська Н.Г.	429
ВПЛИВ РУХОВОЇ АКТИВНОСТІ НА ПРАЦЕЗДАТНІСТЬ СТУДЕНТІВ	
Павлюк О.В., Болтоматіс Д.В.	431
РОЛЬ ОЗДОРОВЧОЇ ГІМНАСТИКИ В СИСТЕМІ ФІЗИЧНОГО ВИХОВАННЯ СТУДЕНТІВ ЗВО	
Цапенко Л.М., Яготін Р.С.	433